

Ами сега какво ще стане съ нащо контенце? Какъ ще си намѣри гнѣздото? Но този пѣтъ червейчето не се уплашило. «Е, че какво, мислило си то, ако се излѣгахъ единъ пѣтъ, то се минѣло, сега знаѣ, какво да правѣ; що ми трѣба да се връщамъ пакъ въ люлницата си, какво ще правѣ тамъ, врѣме е вече да живѣѣ на своя си умъ. Отъ сега нататѣкъ нѣма да слушамъ никого,» казало си червейчето, подигнѣло си главичката и запѣзляло, нахѣдѣто му видѣли очитѣ; най послѣ достигнѣло до едно клонче, поогризало го, трѣгнѣло по-нататѣкъ, още малко и най-послѣ допѣзляло до листцето, поопитало го сладко.

«Не, отъ сега нататѣкъ ще бѣдѣ по умно, казало си червейчето, не може да ме свали вѣтъра,» и проточило задъ листа една паяджинка.

Изѣло едно листце, покачило се на друго, а послѣ на трѣтѣо. Колко се развеселило червейчето! Подухне ли вѣтрецъ, хващало се за паяджинката; закапчили дѣждецъ, кожухчето го топѣло; запече ли силно слѣнцето, скривало се подъ листцето и се прѣсмивало на слѣнцето — приемѣхулниѣ.

Но по нѣкога наставали тѣжки минути за червейчето. Прѣхврѣкне ли птичка, внивала си очитѣ въ него, а по нѣкога го и клѣвнувала. Но червейчето не било просто: приструвало се и птичката го оставала. По нѣкога се случавало и полошо отъ това: червейчето се покачвало на нѣкой листъ, а на него сѣдялъ голѣмъ рунтавъ паякъ съ голѣми нѣгти на краката му.

По нѣкога минували лоши хора по край червейчето и си приказвали: «Ахъ, проклѣти червей! да ги съборишъ всѣхитѣ на земята и да ги стѣчишъ хубавичко съ краката си! Червейчето, като чувало такива думи, скривало се по навѣтрѣ въ кората и по цѣли дни не смѣяло да се покаже навънъ. А по нѣкога Михалчо и Радка го вземали на рѣцѣ, за да се понарадватъ на шареното му кожухче. Тѣ не биле лоши дѣца, не искали да направѣтъ лошо на червейчето; но по нѣкогашъ тѣѣ силно го мачкали изъ рѣцѣтъ си, што на бѣдното червейче душата му излизала, догѣто се покачи на клончето си.